

GÓRALCZYK RYCHLICKI BOROŃ

Spółka Jawna

Adwokaci

30-017 KRAKÓW, UL. RACLAWICKA 58, TEL: 12/630-97-55, FAX 12/630-97-65, grb@grb.pl

Kraków, dnia 23 lutego 2009 roku

Do

Trybunału Konstytucyjnego

Rzeczypospolitej Polskiej

Sygn. akt Ts 1/09

Skarżąca:

M P

reprezentowana przez pełnomocnika adwokata Krzysztofa Góralczyka zastępowanego przez adwokat Annę Migas (nr legitymacji adwokackiej KRA – 0517) z kancelarii GÓRALCZYK RYCHLICKI BOROŃ Spółka Jawna

Uczestnicy:

1. SEJM RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ
2. PROKURATOR GENERALNY

UZUPEŁNIENIE BRAKÓW FORMALNYCH

SKARGI KONSTYTUCYJNEJ

Jako pełnomocnik skarżącej M P , w wykonaniu zarządzenia Sędziego Trybunału Konstytucyjnego z dnia 12 lutego 2009 roku (sygn. akt Ts 1/09) niniejszym uzupełniam braki formalne skargi konstytucyjnej i wskazuję, co następuje:

1. Określenie przedmiotu skargi konstytucyjnej.

Wskazuję, że przedmiotem skargi konstytucyjnej są następujące przepisy ustawy z dnia 14 lutego 1991 roku Prawo o notariacie (tekst jednolity Dz. U. z 2002 roku, nr 42, poz. 369 ze zm.):

- art. 50 w związku z art. 51 § 1 pkt 4 ustawy z dnia 14 lutego 1991 roku Prawo o notariacie – w zakresie, w jakim upoważnia organ samorządu notarialnego - sąd dyscyplinarny do wymierzenia wobec notariusza kary dyscyplinarnej pozbawienia prawa prowadzenia kancelarii na czas nieokreślony oraz nie wskazuje dostatecznie określonych przesłanek orzeczenia tej kary i okresu, na jaki można ją wymierzyć.

Powyższe przepisy we wskazanym zakresie naruszają art. 17 ust. 1 Konstytucji RP oraz art. 2 Konstytucji RP w związku z art. 31 ust. 3 Konstytucji RP, art. 32 ust. 1 Konstytucji RP i art. 65 ust. 1 Konstytucji RP.

Zdaniem Skarżącej, przewidziana w art. 50 w związku z art. 51 § 1 pkt 4 ustawy z dnia 14 lutego 1991 roku Prawo o notariacie możliwość wymierzenia przez sąd dyscyplinarny izby notarialnej kary dyscyplinarnej pozbawienia prawa prowadzenia kancelarii, bez wskazania w ustawie dostatecznie precyzyjnych przesłanek orzekania tej kary i maksymalnego okresu jej trwania, nie mieści się w zakresie kompetencji organów samorządu notariatu określonych w art. 17 ust. 1 Konstytucji, które powinny ograniczać się do nadzoru nad wykonywaniem zawodu przez członków tego samorządu, a nie do trwałego pozbawiania ich możliwości wykonywania zawodu. Według Skarżącej zaskarżone przepisy ustawy z dnia 14 lutego 1991 roku Prawo o notariacie naruszają zasadę proporcjonalności wyrażoną w art. 31 ust. 3 Konstytucji, albowiem stanowią nieproporcjonalną ingerencję w wolność wykonywania zawodu (art. 65 ust. 1 Konstytucji) poprzez trwałe pozbawienie ukaranego notariusza możliwości wykonywania zawodu, a także zasadę precyzyjności przepisów wynikającą z zasady państwa prawa (art. 2 Konstytucji), albowiem nie wskazują, w jakich przypadkach notariusz może zostać pozbawiony prawa prowadzenia kancelarii i na jaki okres można wymierzyć taką karę dyscyplinarną.

W nawiązaniu do wniosku Rzecznika Praw Obywatelskich z dnia 12 stycznia 2009 roku o stwierdzenie niezgodności z Konstytucją wybranych przepisów ustaw regulujących funkcjonowanie samorządów zawodowych zawodów zaufania publicznego Skarżąca

wskazuje, że kwestionowane przez nią przepisy ustawy z dnia 14 lutego 1991 roku Prawo o notariacie pozostają niezgodne także z zasadą równości wyrażoną w art. 32 ust. 1 Konstytucji, albowiem wymierzenie kary dyscyplinarnej pozbawienia prawa prowadzenia kancelarii uniemożliwia ukaranemu notariuszowi powrót do wykonywania zawodu, gdyż z uwagi na brak limitu czasowego kary należy uznać, że jest ona orzekana dożywotnio. Faktu tego nie zmienia okoliczność, że art. 65 § 3 ustawy z dnia 14 lutego 1991 roku Prawo o notariacie przewiduje usunięcie odpisu orzeczenia o ukaraniu z akt osobowych notariusza po upływie określonego czasu. Wspomniane usunięcie z akt osobowych odpisu orzeczenia o ukaraniu jest jedynie czynnością formalno - techniczną, nie wywołującą takich skutków materialnoprawnych, jak zatarcie skazania. W efekcie nie zmienia ono w żaden sposób sytuacji prawnej notariusza, który został pozbawiony prawa prowadzenia kancelarii na czas nieokreślony. Biorąc pod uwagę, że przedstawiciele szeregu innych zawodów zaufania publicznego, o których mowa w przedmiotowym wniosku Rzecznika Praw Obywatelskich z dnia 12 stycznia 2009 roku, nie są pozbawieni prawa powrotu do zawodu nawet w przypadku orzeczenia kary wydalenia z samorządu zawodowego, należy uznać, że w stosunku do przedstawicieli tych zawodów (np. doradców podatkowych) notariusze są traktowani z naruszeniem konstytucyjnej zasady równości (art. 32 ust. 1 Konstytucji). Naruszenie w stosunku do notariuszy zasady równości szczególnie wyraźnie uwidacznia się przy porównaniu zakwestionowanych przepisów z przepisami art. 39 pkt 2 Kodeksu karnego w związku z art. 41 § 1 k.k. oraz art. 43 § 1 pkt 1 k.k., z których wynika, że jakakolwiek osoba pozbawiona prawa wykonywania zawodu przez sąd powszechny jest w daleko lepszej sytuacji niż notariusz pozbawiony tego prawa przez sąd dyscyplinarny, albowiem sąd powszechny może orzec zakaz wykonywania zawodu na okres nie przekraczający 10 lat, po upływie którego skazany może powrócić do wykonywania zawodu. Zdaniem Skarżącej nie istnieją żadne przesłanki, aby w ten sposób różnicować wobec prawa przedstawicieli różnych zawodów, zwłaszcza, że ukaraniu takim samym zakazem przez Sąd powszechny mogą podlegać przedstawiciele zawodów budzących znacznie żywszą reakcję opinii publicznej (np. nauczyciele), którzy po upływie orzeczonego okresu obowiązywania zakazu mogą na nowo podjąć pracę w zawodzie, podczas gdy notariusze już nie.

2. Wskazanie płynących z art. 17 ust. 1 Konstytucji praw podmiotowych, ochrony których Skarżąca domaga się w skardze konstytucyjnej.

W imieniu Skarżącej wskazuję, że z art. 17 ust. 1 Konstytucji RP wypływa dla Skarżącej jako dla osoby wykonującej zawód zaufania publicznego prawo dobrowolnej przynależności do samorządu zawodowego notariatu, który z mocy powołanego przepisu uprawniony jest jedynie do reprezentowania Skarżącej i sprawowania pieczy nad należytym wykonywaniem przez nią zawodu. Zdaniem Skarżącej przyznanie samorządowi notariatu w art. 50 w związku z art. 51 § 1 pkt 4 ustawy z dnia 14 lutego 1991 roku Prawo o notariacie możliwości wymierzania bezterminowej kary dyscyplinarnej pozbawienia prawa prowadzenia kancelarii oznacza przekroczenie konstytucyjnych kompetencji samorządu zawodowego, a jednocześnie pozbawienie Skarżącej możliwości uczestnictwa i podlegania pieczy samorządu zawodowego. Jednocześnie Skarżąca uważa, że jej prawem podmiotowym jest możliwość podlegania osądowi sądu powszechnego, który sprawując wymiar sprawiedliwości w imieniu Rzeczypospolitej Polskiej, może pozbawić Skarżącą tak jak każdego innego oskarżonego prawa wykonywania zawodu na czas określony w ustawie, po wszechstronnym wyjaśnieniu okoliczności sprawy, z zachowaniem zasady niezawisłości sędziowskiej i przy uwzględnieniu powszechnie obowiązujących zasad i dyrektyw wymiar kary wynikających z Kodeksu karnego. Prawo to jest, zdaniem Skarżącej, niweczone przez zaskarżone przepisy, albowiem wynikające z nich uprawnienie samorządu zawodowego notariatu do trwałego pozbawienia notariusza prawa prowadzenia kancelarii zaprzecza prawu Skarżącej do sądu powszechnego i podlegania karze (środkowi karnemu) przewidzianej w ustawie, dla której ta ustawa przewiduje zarówno podstawy jej orzekania, jak i czas trwania – w przeciwieństwie do przepisów ustawy z dnia 14 lutego 1991 roku Prawo o notariacie.

3.

Zgodnie z zarządzeniem z dnia 12 lutego 2009 roku załączam 5 egzemplarzy postanowienia Sądu Najwyższego z dnia   września 2008 roku (sygn. akt   ).

Za Skarżącą

z up. adw. Krzysztofa Góralczyka

Anna Migas, adwokat